

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra VED VEJEN

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang01val-shoot-idm140084322685568/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Hun blev inde i Stuen om Aftenen, naar Bai gik og klædte sig af. Han drev saa længe om halvnøgen og sad paa Sengekanten og holdt Snak og blev aldrig færdig.

Det var Katinka saa langsommeligt, at han aldrig kom til Ro og fik Ende paa det.

Og naar hun selv kom tilsengs og laa i Mørket ved Siden af Bai, der sov dybt, kunde hun ikke falde i Søvn og følte et Ubehag, saa hun stod op igen og gik ind i Stuen. Der sad hun saa ved Vinduet. Nattoget suste forbi, og den store Stilhed laa igen over Marken. Ikke en Lyd, ikke et Vindpust i Sommernatten. Det første graa Skær af Dagen kom; og en kold og fugtig Luft slog op fra Engene.

Og det blev lysere og lysere, mens Lærkerne begyndte at synge.

Huus holdt saa meget af at se det blive Morgen, sagde han.

Han havde fortalt, hvordan det var paa Bjergene, naar det blev Morgen. Det var som et mægtigt gyldenrødt Hav, sagde han, halvt saadan af Guld og halvt af Roser — om alle Toppe. Og Tinderne sejlede som Øer i det store Hav . . .

Og saa, lidt efter lidt, sagde han, stod alle Bjergtoppe i Brand . . .

Og saa kom Solen.

Og steg.

Og fejede Mørket ud af Dalene som med en stor Vinge.

Han fortalte ofte saadan noget nu, saadan noget fra sin Rejse.

Han talte i det hele mere nu — naar han da talte.

. . . Det blev ganske lyst, og Katinka sad endnu ved Vinduet. Men hun maatte vel til Ro.

Luften var tung inde i Sovekamret, og Bai laa og havde smidt Tæpperne af sig.